

XI

Heller ikke Hansine havde lukket et Øje den hele Nat. I halvt forvildet Tilstand var hun om Aftenen naaet til sit Hjem, hvor hendes Forældre lykkeligvis allerede var gaaet til Ro, saa hun kunde snige sig ind i sit Kammer og klæde sig af, uden at nogen saa hende. Skønt den Tanke, at en ung Præst eller Folketaler en Gang — ligesom Prinsen i Æventyrene — vilde krydse hendes Vej, fatte Kærlighed til hende og løfte hende som sin Hustru op over Bondens jordbundne Liv til en Flugt mod Aandens lyse Højder, ingeniunde var hende fremmed, idet den havde tilhørt hendes Drømme fra den allerførste Gang, hun som halvvoksen var tilstede ved et af de store Vennemøder ovre i Sandinge; og skønt det virkelig var sandt, hvad hendes Veninder paastod, at denne hendes Drømmes Helt i Vinterens Løb mere og mere havde antaget Kapellanens Skikkelse, havde hun under Mødet med Emanuel ikke et Øjeblik troet, at hans Ord kunde være andet end Udtryk for Medlidenhed, et Forsøg paa i hans Egen-skab af Præst at trøste hende og tale hende tilrette. Derfor ønskede hun nu, at hun skulde dø. Hele Natten laa hun og rystede under Dynen af Angst for Dagens Komme, fordi hun ikke forstod, hvorledes hun skulde faa Mod til igen at se Men-nesker, efter at hun saa forsmædeligt havde røbet sin dyre Hemmelighed.

Alligevel, da det lysnede mod Dag og Fuglenes søvndrukne Pippen begyndte at høres i Haven udenfor hendes Vindu, blev hun roligere. Hun gav sig til med mere Samling at gennemtænke, hvad Kapellannen havde sagt, og hvorledes i det hele alt var gaaet for sig. Og jo mere levende hun nu i Erindringen gen-kaldte sig Aftenens Begivenhed, des mere Vold maatte hun an-vende mod sig selv for at skyde den Tanke fra sig, at Kapellannen virkelig havde bedet hende om at blive hans Hustru. Hun hu-skede det kærlige Tonefald, hvormed han havde spurgt, om hun holdt af ham, og hvorledes han havde taget hendes Haand og trykket den til sit Bryst. . . Det blev hende mere og mere umu-ligt at bortforklare hans Frieri.